

Úžasný příběh o tom, jak mi hudba změnila život

Zpracovala: Eva Matějková, dobrovolník Mise naděje, www.misenadeje.cz

Ted' už mám jiný titul. Už nejsem a nikdy nebudu jenom holka s autismem, ted' jsem „fanoušek číslo jedna“ hudební skupiny The Shires a dokážu cokoliv.

Už odmalička jsem věděla, že jsem jiná. Všichni kolem mě vždycky věděli, co a kdy říct a jak se chovat, zatímco mi připadaly situace, kdy jsem musela s lidmi komunikovat trapné a cítila jsem se zmatená. Vždycky jsem taky trochu válčila se seznamováním se. Jak jsem dospívala, zjistila jsem, že lidé nemají čas na nikoho, kdo neodpovídá okamžitě. Pokaždé to se mnou vzdali a posunuli se dále. Zatímco ostatní teenageři chodili na party, do kina nebo nakupovat, já jsem zůstávala doma, abych pořád dokola poslouchala album *Fearless* od Taylor Swift a brečela u toho do polštáře, protože jsem se cítila neviditelná a sama. Cítila jsem se jako mimozemšťan z jiné planety, který nepatří na tenhle svět. Proč jsem tak nenáviděla změny? Proč jsem byla věcmi tak posedlá? Proč jsem cítila potřebu třepat rukama, když jsem byla vzrušená?

Když mi bylo 16, byla mi diagnostikována porucha autistického spektra. Pamatuju si, že když mi to rodiče říkali, tak jsem vlastně ani nevěděla, co to znamená a musela jsem si to vyhledat na počítači. V tu chvíli to bylo jako by 16 frustrujících, matoucích let nezodpovězených otázek bylo najednou zodpovězeno během několika sekund. Bylo to, jako bych četla sama o sobě. Taková úleva - nebyla jsem podivín. Byla jsem autista.

Vždycky jsem milovala hudbu. V tak bláznivém světě byla hudba vždy to jediné, díky čemu jsem se cítila v bezpečí. Je mi dobře známá a uklidňuje mě. Vždycky mi pomůže, když se hroutím.

Country hudbu jsem si zamilovala v 15 letech, když jsem poprvé slyšela Taylor Swift. Vždycky jsem si myslela, že country hudba znamená lidi jako Johny Cash nebo Dolly Parton, ale pak jsem v rádiu uslyšela píseň *Love story* a okamžitě jsem si zamilovala jak píseň, tak zpěvaččin hlas a od té doby jsem velkým fanouškem Taylor Swift. Později jsem začala poslouchat hudebníky, kteří hráli country a už mě to nepustilo. Všichni moji vrstevníci poslouchali pop a já jsem byla jediná, která milovala country.

Na Britské country duo The Shires jsem na Youtube narazila v roce 2015. Když jsem klikla na jejich píseň *Only Midnight*, můj život se kompletně změnil. Neznala jsem ženu, která zpívala, ale byla jsem přesvědčená, že je to anděl. Hlas Crissie Rhode byl to nejhezčí, co jsem kdy slyšela. Poslechla jsem si více jejich písniček, vyhledala si o nich informace, a tak začala moje posedlost The Shires.

Poprvé jsem potkala Crissie a Bena Earla v loni na velkém Country 2 Country (C2C) festivalu v O2 v Londýně. Čekala jsem v řadě, abych se s nimi mohla pozdravit a když přišli, měla jsem opravdu co dělat, abych nezačala hystericky ječet. Když na mě přišla řada, zůstala jsem tam stát jako rampouch. Snažila jsem se vstřebat fakt, že dva moje největší idoly, lidé, kteří se za krátkou dobu stali můj celý život, stojí přímo přede mnou. Ve svém nadšení jsem mrštila paže okolo Crissie, mám totiž moc ráda objetí - je to můj způsob pozdravu. Je to pro mě taky způsob, jak relaxovat a dostat ze sebe

Madeleine loves wearing her "Number one fan" T-shirt
Photo by Ash Knotek for HMV

nashromážděnou energii, ale nejvíce ze všeho mám ráda ten pocit. The Shires jsem potkala už mnohokrát, ale pokaždé za nimi stejně běžím a obejmu je. Stal se z toho v podstatě rituál, už to ode mě očekávají a vždycky když mě vidí, stojí s rozpřaženými rukama a čekají, až za nimi přiběhnu. Jsou to opravdu ti nejmilejší, nejhodnější, nejprátelejší a nejtrpělivější lidé, které kdy poznáte a pokaždé, když jsem s nimi, doslova

cítím, jako bych se vznášela na obláčku.

Jako autista jsem vždycky bojovala s emocemi. Když jsem opravdu hodně rozrušená, cítím, jako by se moje tělo naplnilo energií, která je velmi silná. Úplně mě pohltí a občas mohou být tyto pocity tak intenzivní, že se z toho zhroutím. Byla bych moc ráda, aby si lidé nezapomínali na to, že autismus nemá žádný knoflík, kterým by se dal vypnout. Když se zhroutíte, je to jako někdo převzal kontrolu nad vaším tělem a vy jste se snažili ji získat zpět. Je to docela děsivý zážitek, protože se cítíte, jako byste ani nebyli za své činy odpovědní. Abyste se uklidnili a srovnali, děláte věci jako máchání rukama, skákání, plácání se, křičení, pláč...

Jednou jsem napsala Crissie, že mám autismus. Nevím sice, kolik toho o této poruše vědí, ale jistá jsem si tím, že jsem se s nimi nikdy necítila jiná. Když jsem s nimi, necítím tlak, že bych měla něco říct a je mi prostě skvěle. Jako autista mám totiž trochu opožděný proces zpracovávání informací. Když chci něco říct, trvá mi velmi dlouho, než si informace utřídím a něco ze sebe dostanu. Crissie a Ben ale pokaždé trpělivě čekají a poslouchají s takovým výrazem, jako bych se jim chystala sdělit tu nejúžasnější zprávu, jakou kdy slyšeli. Začali mi říkat „fanoušek číslo jedna“ poté, co jsem stála ve frontě na jejich koncertu s novým albem v HMV v Londýně. Byly tam davy lidí, ale Ben si mě všiml a mávnul na mě. Zničehonic mě začali všichni fotit a Crissie zvedla moji ruku a řekla: „Tohle je náš fanoušek číslo jedna.“ Byl to pro mě ten nejúžasnější a nejmagičtější zážitek za celý můj dosavadní život. V ten moment jsem si připadala jako celebrita na červeném koberci. Všichni se na mě dívali a fotili mě. Mě, tu holku s autismem, která strávila tolik času svého života tím, že se cítila neviditelná.

Nikdy předtím jsem se necítila výjimečná. Po mnoho let jsem byla přesvědčená, že si nezasloužím být šťastná, protože mít poruchu je prokletí a takto prokletí lidé si nezaslouží štěstí. Potom se mi v životě objevili Crissie a Ben a z nějakého důvodu jim nepřišlo nic špatného na tom mít za fanouška dívku s autismem. Tolikrát na mě zamávali z pódia nebo mi poslali pozdrav při rozhovorech v televizi. Jednou jsem si uvědomila, že pokud můj autismus není problém pro ně, tak proč bych se za něj měla cítit špatně já? A teď, vždycky, když jsem nervózní nebo vyděšená, prostě si řeknu: „Jsem fanoušek číslo jedna skupiny The Shires!“ Dokážu cokoliv.

Z anglického originálu: The Amazing Ways the Power of Music Changed My Life, The Autism Parenting Magazine, issue 81, page - 70

Prohlášení:

Autor tohoto článku si nijak nenárokuje autorská práva k ničemu v něm uvedenému. Tento článek není lékařskou radou ani lékařskou pomocí, je určen výhradně k informačním a vzdělávacím účelům a má nekomerční povahu